

всѣки да помни и приказва, кога е Станко синъ женилъ.

Дойде сѣбота и ратаитѣ нагласиха колата за сватба. Нахраниха младитѣ волове и сложиха вечеря. Гайдата отново засвири народната рѣченица. Заиграха моми и момци, а баба Станковица и дѣдо Станко току подаватъ бѣклицата на играчи и сватове да пиятъ за здравето на младоженцитѣ.

Само Ангелъ—дѣдовиятъ Станковъ синъ—не е толкова веселъ. Ту поглежда играчитѣ, ту се замислюва въ кѣта при майка си.

— Какво си се умислилъ, като пате подъ рѣшетото, извика по едно врѣме стариятъ сватъ. Я подскачай малко да видимъ и твоето изкуство. Така лесно не се печели булка, завърши шеговито той.

— Нѣщо ме задушва всяко, отговори тѣжно Ангелъ и пакъ наведе очи. Снощи сънувахъ, че ме гонятъ змии усойници, та кой знае какво ще се случи съ мене.

— Я го виждъ ти, седналъ да се плаши като баба отъ сѣнищата! Вземи по-скоро бѣклицата и я подай на гоститѣ, каза стариятъ сватъ и стана да потропа и той.

Изиграха още двѣ-три хора и всички се разотидоха, защото на другия день щѣха да отидатъ рано въ близкото село *Трънка* за булката.

* * *

Зазори се. Клепалото удари и подкани богомолцитѣ за черкова. Ратаитѣ нахраниха воловитѣ и разтвориха порти за сватбари и сватове.